

den Mening, at disse Midler sikkest og bedst forvaltes af Statens Finantsminister. Det er et meget betydeligt Beløb, som der her bliver Spørgsmaal om; alene Salget af Præstegaardsjorderne er beregnet til 25 Millioner Kr. Disse Midler skulle jo forvaltes; thi det er ikke Meningen, at de skulle ligge stille paa een Plac; de maa laanes ud eller anbringes saaledes, at de kunne være rentebærende, og det er just ikke en lille Ting at faae saadanne Midler lovforvaltede saa godt som muligt. Desuden findes der i selve Lovforslaget en hel Del Bemyndigelser for Kirke- og Undervisningsministeren med Hensyn til Midler, som ogsaa blive forvaltede paa den Maade, at den bevilgende Myndigheds Udøvelse ogsaa har en meget stor Betydning. Mindretallet forudsætter naturligvis, at naar Finantsministeren skal bestyre disse Midler, omendstjændt Kirke- og Undervisningsministeren har Lov til i Genhold til Lovforslaget at foretage mangfoldige Ting, saa skal Undervisningsministeren dog henvende sig til Finantsministeren med Beggjering om at faae sig de Beløb anviste, som behøves til de Foranstaltninger, Lovforslaget omhandler. Mindretallet ser en Betyrrelse i, at saa betydelige Foranstaltninger blive undergivne en Naadslagning af mere end een Minister. Der er Exempler i Fortiden paa, at det maaske endog kunde have været meget hensigtsmæssigt, og som et Exempel herpaa vil jeg nævne, at, dersom Finantsministeren havde forvaltet de Midler, der bleve brugte til det kongelige Theater, saa kunde det maaske have været meget gaanligt, om den daværende Kirke- og Undervisningsminister havde været nødt til at henvende sig til Finantsministeren om disse Penge, der bleve brugte uden at være bevilgede. Efter hvad denne Lov indeholder, kunde der indtræffe mange Tilfælde, i hvilke det kunde være meget hensigtsmæssigt og meget betryggende, ja, jeg vil sige, endogaa behageligt for selve vedkommende Ministre, at de samtale om, hvad det er, der skal udføres. Mindretallet maa altsaa anbefale det Vædringsforslag, det har stillet til denne Paragraf. Der er ikke flere Vædringsforslag af Mindretallet, der henhøre til de Paragrafer, som nu ere under Forhandling; kun skal Mindretallet tillade sig at gjøre opmærksom paa, at til det Flertal, som har stillet Vædringsforslaget til § 5, hører det Mindretal, for hvilket jeg har ført Ordet, ogsaa. Hermed skal jeg slutte.

M. Petersen: Jeg skal naturligvis ikke indlade mig paa det Foredrag, vi hørte af den ærede Ordfører for Mindretallet (M. Rasmussen), men gjerne overlade Besvarelsen af det til den ærede Ordfører for Flertallet (Bloug). Kun en enkelt Bemærkning vil jeg tillade mig med Hensyn til den Ytring af den ærede Ordfører for Mindretallet, at han troede, at Alle nu vare

komne til Enighed om, at det er Statens Midler, det her dreier sig om. Jeg for mit Vedkommende er ikke kommen til den Overbevisning, men har derimod den Overbevisning, at det, vi forhandle om, er Folketirkens Midler, ikke Statens. Da imidlertid Folketirken ikke har nogen Repræsentation, maa naturligvis Statens Repræsentation forhandle om disse Midler; men det maa fastholdes, at det er Folketirkens Midler. Det var imidlertid ikke denne Side af Sagen, der bevægede mig til at tage Ordet; men jeg har ønsket at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til 2det Stykke af § 2. Her siges det først, at for de kjøbenhavnske og Kjøbstadspræsteembedenes Vedkommende skal Midlernes Inddragelse ske, naar Embederne blive vakante og Naadensaaret er omme; derefter hedder det, at dette dog ikke kan ske, før der er udkommet en Lov af et vist Indhold, og endelig siges det, at det har sit Forblivende ved det Bestaaende, indtil denne Lov og en anden udkomme. Jeg mener, at, naar man vil vedtage denne sidste Bestemmelse, kunde man lige saa godt sige med rene Ord, at Forholdet for Kjøbenhavn og Kjøbstæderne vil senere blive ordnet ved Lov; saa var der i det Mindste Intet foregrebet i denne Henseende. Det er mig forøvrigt paa en Maade ret kjær, at Loven har faaet denne Form, og jeg er endogaa Mindretallet taknemlig for det Vædringsforslag, det har stillet; thi det viser, at man ogsaa i denne Henseende vil stille Kjøbstæderne noget exceptionelt og paa en Maade, som jeg mener ikke kan være i Kjøbstædernes Favør. For at begrunde denne min Mening maa jeg gaa over til et Vædringsforslag, der hører til et Afsnit, der ikke er sat under Forhandling, nemlig Vædringsforslaget Nr. 43. Den ærede Formand vil maaske tillade mig det, da jeg skal gjøre det ganske kort.

Formanden: Det ærede Medlem maa rigtig nok meget nødig komme ind paa Noget, der ikke foreligger; thi det kunde føre os meget vidt.

M. Petersen: Jeg vilde blot med faa Ord omtale, hvad det gaar ud paa; men da jeg ser, at det er den ærede Formand meget imod, skal jeg undlade det og kun henvise til det. Efter Lovforslaget ere Kjøbstæderne stillede saaledes, at ved den Lov, der skal gives, skal der forfattes Fortegnelser over, hvad Offer og Accidenter have været i de sidste 10 Aar, og disse skulle saa til evige Tider perpetueres i Kjøbstæderne og indbetales til Fonden. Det er jo Meningen af § 2. I Kjøbstæderne vil det altsaa stille sig saaledes, at hvad vi nu bidrage til vore Præster i Offer og Accidenter, skulle vi for Fremtiden indbetale i den folkekirkelige Fond. Da jeg nu har den Tro, at Accidenterne aldrig ville høre op — hvad jeg heller ikke ønsker —, da jeg nemlig tror, at man uanset denne Ordning bestandig vil offere til sin Præst ved given Leilighed, bliver Forholdet i Kjøb-